

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Mgr. Václavem Trajerem v právní věci **žalobkyně: V. D.**, nar. „X“, státní příslušnost Bělorusko, t.č. ZZC Bělá-Jezová, 294 21 Bělá pod Bezdězem, proti **žalovanému: Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, Masarykova 27, Ústí nad Labem, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2014, č.j. KRPU-211651-18/ČJ-2014-040022-SV-CV, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16.10.2014, č.j. KRPU-211651-28/ČJ-2014-040022-SV-CV,**

t a k t o :

- I.** Rozhodnutí Policie ČR, Krajské ředitelství policie Ústeckého kraje, Odbor cizinecké policie, Oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort ze dne **19.9.2014, č.j. KRPU-211651-18/ČJ-2014-040022-SV-CV, ve znění opravného rozhodnutí ze dne 16.10.2014, č.j. KRPU-211651-28/ČJ-2014-040022-SV-CV, se z r u š u j e p r o nezákonnost a vady řízení** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II.** Žádný z účastníků **nemá právo** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í:

Žalobkyně se v žalobě podané v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 19.9.2014, č.j. KRPU-211651-18/ČJ-2014-040022-SV-CV, kterým bylo rozhodnuto, že se žalobkyně zajišťuje za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství s tím, že doba zajištění byla stanovena na 60 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

Žalobkyně v podané žalobě namítla, že byl v jejím případě použit již neplatný přímo aplikovatelný předpis Evropské unie. V žalobou napadeném rozhodnutí je ve výroku uvedeno, že byla zajištěna za účelem předání podle přímo použitelného právního předpisu Evropského společenství – Nařízení rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Žalobkyně však poukázala na skutečnost, že v minulém roce bylo za účelem výše uvedeného nařízení přijato Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států (přepřacované znění), podle něhož se má postupovat od 1.1.2014. Žalobkyně trvá na tom, že v jejím případě mělo být postupováno dle tohoto nového Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013. Poukázala na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 8.3.2012, č.j. 9 As 7/2012-25, a ze dne 22.7.2010, č.j. 9 As 5/2010-74, ze kterých dovodila, že nesprávná nebo nepřesná identifikace mezinárodní smlouvy ve výrokové části rozhodnutí o zajištění cizince za účelem jeho předání podle této smlouvy [§ 129 zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále jen „zákon o pobytu cizinců“)] je vadou způsobující nezákonnost předmětného rozhodnutí. Trvá na tom, že analogicky je nutno dovodit, že musí platit, že přímo aplikovatelný právní předpis Evropské unie musí být ve výroku rozhodnutí o zajištění cizince jasně identifikován, neboť tento právní předpis je vedle toho, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky základním předpokladem pro její zajištění ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců.

Dále žalobkyně namítla, že v žalobou napadeném rozhodnutí zcela absentuje úvaha o možnosti aplikace mírnějších opatření, než je zajištění cizince. S poukazem na nález Ústavního soudu ze dne 12.5.2009, sp. zn. Pl. ÚS 10/08, a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.10.2012, č.j. 7 As 107/2012, že ustanovení § 129 zákona o pobytu nelze posuzovat odtrženě od dalších ustanovení Hlavy XI zákona o pobytu cizinců upravujících zajištění. Je třeba vždy brát v úvahu, že zajištění cizince představuje zcela zásadní zásah do jednoho z jeho nejzákladnějších lidských práv. Každé omezení osobní svobody jednotlivce tak musí být mimo jiné poměřováno hlediskem proporcionality. Takový zásah je v konkrétním případě na místě jen tehdy, existují-li důvody domnívat se, že bez něho s nikoli malou pravděpodobností hrozí, že by účel zajištění mohl být zmařen. I v případě zajištění dle § 129 zákona o pobytu cizinců je v souladu se zásadou proporcionality třeba zkoumat, zda je zajištění nezbytné, popřípadě, zda nedostačuje uložení mírnějších opatření, pomocí nichž by bylo možné dosáhnout sledovaného cíle. Zajištění cizince za účelem jeho předání je přitom krajním prostředkem pro realizaci předání. Je vždy na místě vážít provedení mírnějšího opatření. Žalobkyně konstatovala, že z žalobou napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaný okolnosti rozhodné pro posouzení možnosti použití mírnějších opatření než je zajištění vůbec nezjišťoval. A to i přesto, že mu muselo být známo, že žalobkyně má přinejmenším kde bydlet a mohlo postačovat uložení povinnosti zvláštního opatření spočívajícího v povinnosti cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu hlásit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií nebo složení peněžních prostředků. Poukázala rovněž na skutečnost, že žalovaný porušil i ustanovení čl. 28 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26.6.2013, kde je uvedeno, že není možno zajistit osobu jenom proto, že se na ni vztahuje řízení podle tohoto nařízení. Zajištění za účelem přemístění osoby je možné jenom v případě,

existuje-li vážné nebezpečí útěku, a to na základě posouzení každého jednotlivého případu a pouze pokud je zajištění přiměřené a nelze účinně použít jiná mírnější donucovací opatření.

Dále namítla, že doba trvání zajištění není v žalobou napadeném rozhodnutí nijak odůvodněna. Správní orgán tuto dobu stanovil na 60 dnů, a to pouze s odkazem na zkušenosti s aplikací již neplatného nařízení. Poukázala, že minulé praxe správních orgánů vycházející z postupu dle již neplatného nařízení nemůže být bez dalšího dostatečným odůvodněním uložené délky zajištění.

Žalovaný ve svém písemném vyjádření k podané žalobě navrhl její zamítnutí v plném rozsahu.

Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v žalobou napadeném rozhodnutí byl chybně uveden přímo použitelný právní předpis Evropského společenství. V rozhodnutí je uvedeno Nařízení Rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádostí o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států, přičemž mělo být uvedeno Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Po zjištění tohoto nedostatku žalovaný vydal opravné usnesení, ve kterém opravil citaci nařízení. Toto opravné rozhodnutí bylo doručeno žalobkyni dne 17.10.2014.

Žalovaný trvá na tom, že žalobkyně naplnila veškeré podmínky k zajištění za účelem jejího předání dle příslušného nařízení a zajištění bylo provedeno v souladu s platnými právními předpisy a odpovídá i platným postupům v rámci mezinárodního práva v souvislosti s žádostí o azyl. Žalovaný uvedl, že žalobkyně si musí uvědomit, že důsledkem porušení právních předpisů v daném případě upravujících pobyt cizinců na území členských států EU a zároveň porušení předpisů upravujících žádosti o azyl cizinců třetích zemí je nutnost strpět postup státních orgánů a zároveň strpění důsledků plynoucích z porušení zákona. Žalovaný zdůraznil, že nelze opomenout skutečnost, že žalobkyně pobývala na území České republiky neoprávněně a zároveň nebyla oprávněna ani k pobytu na území Polska či jiného státu Evropské unie. V takovém případě je dle žalovaného ve veřejném zájmu, aby na území členských států Evropské unie pobývali pouze cizinci s platným oprávněním k pobytu. Cizinci, kteří tuto podmínku nesplňují, musí počítat s tím, že bude zasaženo do jejich základních lidských práv v souladu se zákonem.

Dále žalovaný poukázal na skutečnost, že výše citované nařízení neupravuje pouze postupy při posouzení žádosti o azyl, ale i postupy po ukončení řízení o žádosti, včetně odpovědnosti příslušného státu za neoprávněný pobyt takového cizince na území ostatních členských států. Rovněž konstatoval, že nelze uvažovat o dobrovolném návratu žalobkyně do Polska, neboť žalobkyně uvedla do protokolu, že si přeje zůstat v České republice. Žádné další kroky k legalizaci pobytu však neprovedla. Poukázal na skutečnost, že po ukončení azylového řízení v Polsku, kdy žalobkyni nebyl azyl udělen, utekla z Polska do České republiky, aby nemohla být vyhoštěna z území Polska. Toto jednání dle žalovaného vypovídá o neochotě dodržovat právní předpisy upravující pohyb a pobyt osob třetích zemí v Evropské unii. Z uvedeného tedy žalovaný dovodil, že nelze užít mírnějších opatření, než je samotné zajištění za účelem předání podle přímo vykonatelného právního předpisu Evropské unie. Dále zdůraznil, že žalobkyně není na území žádného členského státu Evropské unie v dané

době oprávněna pobývat, a tedy nelze ze strany žalovaného takovému cizinci umožnit vstup a pobyt na území jiného členského státu.

K době trvání zajištění žalovaný uvedl, že stanovil dobu zajištění na základě svých zkušeností a znalostí složitosti přípravy předání cizinců na základě výše uvedeného nařízení. Samotné nařízení stanoví v článku 25 odst. 1 dobu, ve které je povinen provést dožádaný stát nezbytné kontroly a vydat rozhodnutí o přijetí osoby cizince zpět. Pokud se žádost opírá o údaje získané ze systému EUODAC, zkracuje je tato lhůta dva týdny. V daném případě je tato shoda v systému EUODAC doložena. Žalovaný trval na tom, že dobu zajištění stanovil vzhledem k okolnostem případu a předpokládané složitosti přípravy a realizace předání zcela jednoznačně přiměřenou a dostačující.

O žalobě soud rozhodl v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s. bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně se po řádném poučení, že může vyslovit nesouhlas s rozhodnutím věci bez jednání a že nevyjádření se v určené lhůtě je považováno za souhlas, k nařízení jednání nevyjádřila.

Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle prvního dílu hlavy druhé zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), která vychází z dispoziční zásady vyjádřené v ustanoveních § 71 odst. 1 písm. c), d), odst. 2 věty druhé a třetí a § 75 odst. 2 věty první s.ř.s. Z ní vyplývá, že soud přezkoumává rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v zákonem stanovené lhůtě. Povinností žalobce je tedy tvrdit, že správní rozhodnutí nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení a toto tvrzení odůvodnit. Bez návrhu žalobce pak musí soud podle § 76 odst. 2 s.ř.s. přihlídnout pouze k takovým vadám napadeného rozhodnutí, které vyvolávají jeho nicotnost, avšak takové nedostatky nebyly v projednávané věci zjištěny.

K námitce, že při rozhodování ve věci bylo postupováno dle již neplatného přímo aplikovatelného právního předpisu Evropské unie, soud uvádí následující.

Z obsahu správního spisu soud zjistil, že ve výroku rozhodnutí ze dne 19.9.2014, č.j. KRPU-211651-18/ČJ-2014-040022-SV-CV, je uvedeno, že žalobkyně byla zajištěna za účelem předání podle právního předpisu Evropského společenství – Nařízení rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posouzení žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států. Opravným rozhodnutím ze dne 16.10.2014, č.j. KRPU-211651-28/ČJ-2014-040022-SV-CV, bylo rozhodnuto, že výrok výše uvedeného rozhodnutí o zajištění se opravuje tak, že text „*zajišťuje za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení rady (ES) č. 343/2003 ze dne 18.2.2003*“ se nahrazuje textem „*zajišťuje za účelem jeho předání podle právního předpisu Evropského společenství (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013*“. Jako důvod opravy je v odůvodnění opravného rozhodnutí uvedeno, že k chybnému určení přímo použitelného právního předpisu EU došlo chybným přepisem při sepisování původního rozhodnutí.

Mezi účastníky je nesporné, že přímo aplikovatelný právní předpis, který měl být v dané věci aplikován, je Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 ze dne 26. června 2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo

osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států. Na tomto místě soud poznamenává, že žalovaný opravným rozhodnutím sice opravil číselné označení právního předpisu, který měl být v dané věci aplikován, ale název tohoto předpisu nijak neopravoval a ve výroku tak proto zůstává název původního nařízení z roku 2003, přestože název nařízení z roku 2013 se, byť pouze částečně, od tohoto názvu odlišuje.

Spor mezi účastníky tkví ve skutečnosti, zda byl v dané věci aplikován již neplatný právní předpis, či zda šlo o pouhou chybu v psaní, která byla odstraněna prostřednictvím opravného rozhodnutí, a rozhodováno bylo na základě platné přímo aplikovatelné normy Evropského společenství. V tomto směru dospěl soud k závěru, že námitka žalobkyně je důvodná a že v daném případě při jejím zajištění bylo rozhodnuto o jejím zajištění za účelem předání podle již neplatného právního předpisu Evropského společenství. K této skutečnosti dospěl soud nejen na základě označení přímo aplikovatelného předpisu ve výroku rozhodnutí, ale zejména na základě skutečnosti, že žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí na straně 3 uvedl: „*Samotné nařízení stanoví v článku 20 odst. 1 písm. b) dobu, ve které je povinen provést nezbytná ověření a odpovědět na adresovanou žádost nejpozději do jednoho měsíce od podání (tato doba se zkracuje na dva týdny v případě, že žádost se opírá o výsledek EURODACU – porovnání otisků prstů žadatelů o azyl ve všech členských státech EU).*“ Článek 20 odst. 1 písm. b) již neplatného Nařízení rady (ES) č. 343/2003 prakticky odpovídá citaci uvedené v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Oproti tomu článek 20 odst. 1 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 není vůbec členěn na písmena a upravuje zcela jiné skutečnosti (zahájení řízení). V Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je otázka lhůt pro odpověď na žádost o přijetí zpět upravena v čl. 25. Z odkazu na konkrétní ustanovení již neplatného Nařízení rady (ES) č. 343/2003 obsaženého v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí dle soudu jednoznačně vyplývá, že žalovaný rozhodoval o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle neplatného právního předpisu. Právě odkaz na konkrétní ustanovení nařízení dokládá, že se v žádném případě nemohlo jednat o chybu v psaní spočívající v chybném přepisu při sepisování rozhodnutí, jak uvádí žalovaný v opravném rozhodnutí ze dne 16.10.2014, č.j. KRPÚ-211651-28/ČJ-2014-040022-SV-CV. Ve skutečnosti, že žalovaný rozhodoval o zajištění žalobkyně za účelem jejího předání podle neplatného právního předpisu, soud spatřuje nezákonnost ve smyslu § 78 odst. 1 s.ř.s., neboť tento právní předpis je vedle toho, že cizinec neoprávněně vstoupil na území České republiky základním předpokladem pro jeho zajištění ve smyslu § 129 zákona o pobytu cizinců.

Soud podotýká, že tato nezákonnost nemohla být odstraněna vydáním výše citovaného opravného rozhodnutí. Opravným rozhodnutím vydaným podle § 70 zák. č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“), lze opravovat pouze zřejmé nesprávnosti. Oprava zřejmých nesprávností písemného vyhotovení nesmí sloužit k nápravě věcných nebo právních vad rozhodnutí (viz např. nálezy Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 237/02). V daném případě se žalovaný právě takovou právní a věcnou chybou opravným rozhodnutím opravit pokusil. Proto pro posouzení dané věci nemohlo mít výše uvedené opravné rozhodnutí žádný význam.

K námitce, že měla být ze strany žalovaného zvažena možnost využití mírnějších opatření, než je zajištění, soud uvádí následující. Otázkou, zda při zajištění cizince dle § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno ze strany správních orgánů zvažovat možnost uplatnění mírnějších opatření, se již zabýval Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 18.10.2012, č.j. 7 As 107/2012-40. V tomto rozsudku dospěl Nejvyšší správní soud k závěru,

že „také v případě zajištění cizince za účelem jeho předání podle ust. § 129 zákona o pobytu cizinců je nutno dát přednost výkladu, který bude souladný s čl. 15 návratové směrnice (směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2008/115/ES o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí – pozn. soudu) a také s čl. 8 Listiny (Listina základních práv a svobod – pozn. soudu) a čl. 5 Úmluvy (Úmluva o ochraně lidských práv a základních svobod publikovaná pod č. 209/1992 Sb. – pozn. soudu). Lze proto shrnout, že před zajištěním cizince za účelem jeho předání je správní orgán povinen zvážit využití mírnějšího opatření podle § 123b a 123c zákona o pobytu cizinců.“ Zdejší soud nemá nejmenšího důvodu se od uvedeného závěru Nejvyššího správního soudu odklonit.

Předmětnou úvahu o možnosti využití mírnějších prostředků pak musí správní orgán rovněž v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu (rozsudky ze dne 21.3.2012, č.j. 1 As 11/2012-74, a ze dne 7.12.2011, č.j. 1 As 132/2011-51) promítnout do odůvodnění svého rozhodnutí. V opačném případě trpí jeho rozhodnutí nepřezkoumatelností. Tuto vadu přitom nelze dodatečně napravit v následném soudním řízení, jak se o to pokusil žalovaný ve vyjádření k žalobě.

V daném konkrétním případě z odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí nevyplývá, že by se žalovaný otázkou možnosti využití mírnějších opatření vůbec zabýval. K této otázce se žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí vůbec nevyjadřuje. K možnosti využití mírnějších opatření se žalovaný vyjádřil až ve vyjádření k žalobě.

Vzhledem k výše uvedenému spatřuje v této skutečnosti soud vadu řízení ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s.ř.s., neboť v tomto směru je rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Pro úplnost soud poznamenává, že vzhledem k tomu, že žalovaný při rozhodování ve věci aplikoval již neplatné Nařízení rady (ES) č. 343/2003, ve kterém nebyla obsažena úprava podchycená v čl. 28 odst. 1 a 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013 je skutečnost, že se žalovaný nevypořádal s požadavkem zvážení možnosti použít jiná mírnější donucovací opatření, což předpokládá právě čl. 28 odst. 2 Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, důsledkem výše popsané nezákonnosti.

Vzhledem k výše uvedeným závěrům považuje soud za bezpředmětné zabývat se otázkou délky zajištění cizince, když byly zjištěny v rozhodnutí výše uvedená nezákonnost a vada řízení. Proto se již k této námitce soud nebude vyjadřovat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud napadené rozhodnutí žalovaného, zrušil pro nezákonnost a vady řízení. V dalším řízení bude pak správní orgán podle § 78 odst. 5 s.ř.s. vázán právním názorem, který byl vysloven v tomto zrušujícím rozsudku.

O náhradě nákladů řízení soud rozhodl v souladu s ust. § 60 odst. 1 věty první s.ř.s. Soud nepřiznal žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalovaný neměl ve věci úspěch a žalobkyně o náhradu nákladů řízení nežádala.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Ústí nad Labem dne 24. října 2014

Mgr. Václav Trajer v.r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
Iva Tovarová